

**Христинівська спеціалізо-
вана школа І-ІІІ ст. № 1**

Адреса:
Черкаська обл.
м. Христинівка
вул. К. Маркса, 7

Телефон:
2-20-58

2007

Христинівська спеціалізована школа І-ІІІ ст. № 1

Учитель хімії Вудай О.В.

Проект на тему:

***“Тарас Григорович
Шевченко”***

2007

Шановні класні керівники!

Народ, який не знає свого минулого, приречений не мати майбутнього. Одним із завдань сучасного педагога є патріотичне виховання підростаючого покоління — це любов до своєї Батьківщини, до свого народу, плекання рідної мови, вірність традиціям, вшанування історичного минулого.

Щоб розширити світогляд учнів 6-В класу, виховати в них патріотичні почуття до своєї рідної Вітчизни, як класний керівник, я організовую подорожі по історичним місцям України.

Одна з таких подорожей проходила по Шевченківським місцям, саме вона надихнула нас на проведення виховного заходу до дня народження видатного сина українського народу Т. Г. Шевченка.

Цей виховний захід проходив у вигляді українських вечорниць. Тут було все: оформленням залу в стилі української світлиці, українські народні костюми, пісні, вірші, гуморески, сценки уривки з п'єс

(Вбігає Стецько.)

Стецько. Ось і я до вас вернувся, ось і я вже схаменувся і женитися не буду ні до віку, ну до суду. Так і батькові скажу. А нащо він оженився? Я й без нього б народився, *(Побачив вареники)* О, я люблю їсти! *(витагує ложку)*. Я б і вдень їв би, і ввечері їв би.

(Бере вареник, його дівчата виштовхують геть.)

(Пісня „Вареники”)

Наварили вареничків для гостей хороших

Їжте, їжте варенички, їжте дуже просим.

В кожній хаті на Вкраїні варенички варять нині.

Вас чекають у макітрі варенички дуже ситні.

Милі гості, просим сісти, вареники будем їсти

Вареники непогані вареники у сметані.

Їжте, їжте, скільки хоче рахувать не станем.

Може кому буде мало, то ми ще добавим.

В череп'яну макітерку ми їх положили

Олійкою з цибулькою добре помастили.

Їжте, їжте варенички, гості наші любі

Вони трохи гаряченькі, не попечіть губи.

Хазяйка. Українські вечорниці вже ми закриваєм

На наступний раз у гості ми вас всіх чекаєм.

Ведуча. На добраніч любі гості, не цурайтесь хати

В цій господі вас щоразу раді ми вітати.

Всі разом. До побачення, будьте здорові!

Лаврін. Ну, нехай вже і не сто, а 50 гналось!

Карпо. Та й 50 диво в нас де б їх стільки взялось?

Лаврін. Не, нехай не 50 але 10 гналось!

Карпо. Тамі 10 не було - знать - один всього.

Лаврін. Нехай один, аби вовк - Страшно і одного.

Карпо. А може то і не вовк?

Лаврін. А що ж то: маленьке сіреньке, а хвостик як шило?

Заходять цигани. Циган прихорошується. Поправляє пояс.

Циган. Добрий вечір вам у хату. Чи приймаєте до господи?

Хазяйка. Хто ви такі?

Циган. Та ми цигани, прохожі старці.

Циганка. Пустить погрітися.

Хазяйка. Заходьте, місця всім ви-стачить! *(Циган залицяється до дівчат.)*

Циган. Ой які дівчата!

Циганка. Кому погадати, пово-рожити? Всю правду скажу
(Підходить до парубка)
Молодий, красивий, гарний, чорнобривий. Позолоти ручку,
всю правду скажу!

Парубок. Повтори все, що сказа-ла тричі, тоді й ручку позолочу.

Циганка. От народ пішов, нія-кого тобі заробітку, нічому не вірять!
(Цигану. А циган «танцює», розходився по сцені). Мабуть,
не буде тут по-живи. Доведеться далі йти.

(Тягне цигана за руку. А той «витанцює», кидаючи оком на дівчат.)

Ведуча 2. Здавна славилась Україна роботящими руками, гарними
піснями, мужніми захисниками, народними умільцями та
сміливцями.

Ведуча 3. А скільки то скоромовок та гуморесок знали наші предки.
А хіба ми, парубки і дівчата та менш вправні?
Оголошується конкурс на кращого скоромовця. Послухайте
скоромовку: „Прийшов Прокіп – кипить окріп. Пішов Про-
кіп – кипить окріп. Як при Прокопові кипить окріп, так і
без Прокопа кипить окріп.” А хто краще?

Ведуча 4. Оголошується конкурс на кращого знавця гуморесок.
(Хлопець читає гуморески)

Хазяйка. Та годі вам розмовляти, жартувати, час столи вже накри-
вати. Та які ж вечорниці можуть бути без вареників.

Зміст

По Шевченківських місцях.....4

Матеріали в стінгазету “Т.Г.Шевченко”6

Сценарій українських вечорниць до дня
народження Т.Г. Шевченка.....11

По Шевченківських місцях

*«У тім краю земля до неба горнеться,
а в росах світяться Тарасові сліди
В Шевченкове, і в Будище, і в Моринці
врочисто, мов до храму увійди...»
А. Савченко.*

Одного чудового осіннього дня ми поїхали на батьківщину видатного сина українського народу – Тараса Григоровича Шевченка. Першим на нашому шляху було село Шевченкове, колишня Кирилівка, де малий Тарас провів своє дитинство. Це одне із сіл, яке сходить до Національного заповідника Черкащини «Батьківщина Тараса Шевченка».

Побувавши в музеї, ми немов пере-
неслися в ХІХ століття, де все нагаду-
вало про життя і побут селян того
часу. З цікавістю розглядали макет
скромної, але чистої оселі Тарасових
батьків, криницю, розлогі кущі калини,
тендітні вишні, яблуневий сад. Навіть
важко було собі уявити, що по цих стежках, майже 200 років тому хо-
див Тарас Григорович Шевченко – легенда української культури.

Недалеко від батьківського повір'я ми знайшли дякову хату, де
Тарасик тяжко працював, щоб здобути бодай якісь знання. Ця ха-
тина справжня, бо дуже стара і знаходиться під скляним ковпаком,
як музейна реліквія.

У 9 років Тарас втратив свою сорокарічну матір Катерину, яка по-
мерла від сухот і залишила на батька п'ятьох маленьких діточок. Її
могила знаходиться в саду біля хати. Ми теж там побували і низько
вклонились цій добрій, працьовитій і чесній людині. А могила батька
не збереглася, лише залишився у музеї камінь з написом: „Здесь похо-
ронен раб божий Георгий”

Нашу увагу привернули скульптури: перша – на батьківському по-
двір'ї, де Тарасик вирушає „в люди” з клуно-
чком за плечима,
друга – на
виїзді з
села, де
хлопчик
постає перед нами, як пастушок з
ягням.

Ульяна. Так що ж? То батько твій, а то я тобі кажу, що не хочу.

Стецько. Н треба мені твого хотіння, підеш і без нього. Батько ще казав, щоб ти не дровичлась.

Ульяна. А чого мені дровичись? Я не скотина, хай бог милує. А щоб я пішла за тебе, то навряд. Я ж кажу, що наше сватання, ще вилами писане.

Стецько. Ей!.. Чи Прісьько, чи Домахо, чи як тебе. Послухай та іди. Ось коли б ти вже була моя жінка, та сказала б, що не хочеш за мене, так я б тобі пику побив, як мені батько часом б'є; а то ще тепер не можна. Батько сказав, після весілля можна жінку бити скільки хоч, а тепер не можна. Дарма! Я підожду, а поки ще ласкою просю: Піді за мене!

Ульяна. (в сторону) Що мені з дурнем товкти? Покинула б його, так мати лаятиме. Зостанусь та буду його піддурювати.

Стецько. Так це ж увечері і старостів пришлемо. Чи присилать?

Ульяна. А як же! Присилай, присилай! (в сторону) Побачиш якого облизня піймають.

Стецько. А піч колупатимеш?

Ульяна. А як-то вже не колупатиму? Отак усю повиковирюю (Дере його по обличчю)

Стецько. (сміється) Бач, яка жартівлива!
Але трохи баньок не викулупала.
Зачим так робити?

Ульяна. За тим, що я тебе шаную (в сторону)
Як ту собаку рудую.

Стецько. Ну! Кажі ж ти мені: Як ми ожени-
мося, то що будемо робити? Га?
Кажі, кажі.

Ульяна. Ти знаєш, а я не знаю.

Стецько. Пожалуй, я знаю. А ти чи знаєш?

Ульяна. Та не знаю, ну тебе зовсім.

Стецько. (сміється) Еге! Так я тобі усе розкажу: Ніде правди діти.
Мене батько навчив. Чи сказати? (сміється) Напечемо кор-
жів, зомнемо маку, та намішаємо з медом, тай посідаємо,
тай їстимемо. А я так люблю їсти. Усе їв би та їв би.

(Сідає їсть бублики)

Карпо. (до Лавріна) А ти, брате, чого зблід, що з тобою сталося?

Лаврін. Та за мною через степ аж 100 вовків гналось!

Учитель хімії Видай О.В.

(Уривок з твору Квітки – Основ'яненко „Сватання на Гончарівці”)
Вбігає Стецько, на шії в'язка бубликів, він голосно регоче і оббігає сцену. Замітив Ульяну, підходить до неї, довго думає і говорить.

Стецько. Та й патлата! (регоче). А що у вас варили?

Ульяна. (стоїть на місці, не звертає на нього уваги, сумно відповідає) Нічого!

Стецько. Ну!.. Ну!.. а тепер... що?

Ульяна. Що?

Стецько. Що?

Ульяна. Що?

Стецько. Що?

Ульяна. Що? Нічого.

Стецько. Брешеш – бо, як нічого! Батько казав, розпитай її обо всім.
А чорт її зна, об чім її розпитувати! Я усе позабував.

Ульяна. Так піди до батька та розпитай, коли позабував еси!

Стецько. Так він – бо добре казав, не іди, каже – говорить, від неї поки обо всім не домовишся.

Ульяна. Ні об чім нам не домовлятися.

Стецько. Як ні об чім, коли вже ти за мене ідеш?

Ульяна. Ні, голобчику, сього ніколи не буде.

Стецько. А чом не буде?

Ульяна. Тим, що не піду.

Стецько. А чом не підеш?

Ульяна. Тим, що не хочу.

Стецько. Та чому не хочеш?

Ульяна. А не хочу – тим, що не хочу.

Стецько. Ну, тепер твоя правда. А батько казав, що ти підеш.

Ульяна. Не піду.

Стецько. Ну, а батько казав: не потурай їй, поженихайся, то вона і піде. От я і женихаюсь.

Ульяна. Та я тобі і кажу, що не люблю тебе і не піду за тебе.

Стецько. Так себто батько збрехав? Ну, ну! Ось тільки скажу йому, що він бреше, то так по пиці ляпанця й дасть. (здихнув) Я вже пробував.

Христинівська спеціалізована школа І-ІІІ ст. № 1

Наступним у нашій екскурсії було село Будище. куди чотирнадцятилітнього Тараса забрав пан Енгельгард козачком „носити волю школярам”. Ми йшли по довгій і широкій алеї до панського будинку і ще здалеку побачили велетенський, крилатий дуб. В дуслі цього дерева була схованка

для перших віршів і малюнків майбутнього митця. Дубові вже понад 600 років. Він такий великий, що навколо нього могли стати всі учні на-

шого класу, взявшись за руки.

Останнім у нашій подорожі було мальовниче село Моринці, яке розкинулось по широких долинах і високих пагорбах. Тут, 9 березня 1814 року, в сім'ї кріпаків народився Тарас Григорович Шевченко. В цьому селі живуть дуже привітні і добрі люди, які з радістю гостинно прийняли нас з великим захопленням ми слухали цікаві розповіді про дідуся і бабусю Тарасика, про юність його матері, її заручини, перші роки подружнього життя з красенем Григорієм.

Ми побачили макети хат, де знаходились речі родини Бойків та Шевченків. Нам дуже сподобалась Тарасова колосочка, в якій він безтурботно засинав під лагідний мамин спів. Все навколо нагадувало про ті далекі часи: і хати під соломною, і плетені паркани, і вишиті домоткані рушники та сорочки, і „садок вишневий коло хати”. Вдивляючись у прекрасні краєвиди Моринців,

вдихаючи пахощі духмяних яблунь, ми розуміли, що стоїмо на святій землі, „яку сховає Тарас своїми босими ногами”.

Від'їжджаючи з цих благословених місць, ми були вдячні долі, що вона подарувала нам таку незабутню і фантастичну подорож до колиски української культури — батьківщини найталановитішого сина українською народом — Тараса Григоровича Шевченка.

Тарас Григорович Шевченко (9.03.1814 - 10.03.1861)

Класик української
літератури, національна
гордість українського народу

Моринці - батьківщина Т.Г. Шевченка, який народився тут в кріпацькій сім'ї Григорія Івановича Шевченка. Із Моринців була родом мати поета Катерина Якимівна (дівоче прізвище - Бойко). Після переїзду батьків у село Кирилівку в кінці 1815 року, малий Тарас не раз гостював у діда Якима та бабусі Маланки, захоплено слухаючи у їх переказах різні бувальщини. Приїздив Тарас Шевченко до Моринців і уже відомим поетом і художником 1843 та 1845 року, а також після десятирічного заслання 1859 року. І кожного разу глибокий біль країв серце, адже він бачив безрадісне злиденне життя односельців.

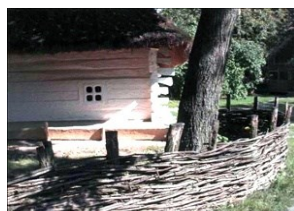
Пам'ять про свого видатного земляка в селі берегли завжди. В 1939 році у селі побудували нову школу, а на її подвір'ї встановили бюст Шевченка роботи скульптора К.М. Терещенка. В 1956 році в селі встановлено пам'ятник Т.Г. Шевченку.

З багатьох куточків України та світу приїждять в с. Моринці люди віддати цю землю, віддати свою шану видатному сину українського народу. Шанувальники поета проходять стежками його дитинства, відвідують садиби Копія та діда Якима, знайомляться з експозиціями відтворених хат

Пам'ятник матері Тараса Шевченка

За державною програмою «Золота підкова Черкащини» в селі Моринці в 2006 році відкрито пам'ятник матері Т.Г. Шевченка Катерині Якимівні. Ось вона, молода мати Катерина Шевченко, з маленьким сином на

Христинівська спеціалізована школа I-III ст. № 1

Кобзар. Коли казку, так казку, мені все одно. *(прокашлюється)*

У венгерській стороні, у цесарців, за шляхетською землею стоїть гора висока; а в тій норі нора глибока; в норі сидить не звір, не птиця – турецька цариця. Сидить вона сто тисяч літ, не молодіє, не старіє, а тільки дедалі зліє; їсть вона од схід до захід сонця – не хліб печений, не курей і не яку-небудь людську страву, а трощить маленьких дітей за те, що вона була у Туреччині важкою, такий сказав арминський знахар, що вона родить дочку і дочка та буде, як підросте в тисячу разів краща її. От вона, справді, як родила дочку, так зараз і з'їла її, та з того часу сидить у норі і, невгаваючи, усе їсть дітей; не розбира, хоть хрещені вони, а хоть нехрещені, їсть тобі всіх тай годі, – і дівчаток, і хлопчиків...

Стеха. І хлопчиків? Ах вона триклята баба! Щастя її, що я не знаю тієї гори!

Голоси. А щоб ти зробила?

Стеха. Що? Задушила б.

Хазяйка. Та годі вам кричать. Пора вже й пісню заспівать. *(Звучить пісня: „Сало”)*

Ведуча 2. Досить вам співати, хочем слово ми сказати Про батька Тараса, про нашу окрасу.

Ведуча 3. Не забули тебе, батьку, в Шевченковім краю, З твоїм іменем живемо, твоє ім'я славим.

Ведуча 4. Звеличаємо піснями рідну Україну, І вітаєм твоє слово, як малу дитину.

(Вірш „І мертвим, і живим, і народженим”)

Ведуча 1. Україна – це тихії води, ясні зорі, зелені садки і чарівні українські пісні.

(Хоровод „Пливе човен”)

Учитель хімії Видай О.В.

(З шумом входять козаки, дівчата, хазяйка, Гнат. З гуци чути голоси)

Голоси. Ай да Стеха! От моторна, і тут успіла.

Стеха. Хто там горло дере, що успіла.

Гнат. Хто з вас отаман? Чи есть музики?

Голоси. І Кобзар і музики!

Гнат. А пісню вмієте заспівати?

Голоси. А як же!

(Всі співають уривок з пісні: „Ой на горі два дубки”)

Гнат. Молодці!

Карпо. Чому це ти подряпаний?

Хлопець. Та я ж купав кота.

Карпо. А я от не подряпаний, хоч теж купав свого...

Хлопець. Еге ж! Ти не викручував і не сушив його!

Голоси. А де ж наш Кобзар? Сюди його! Ану лишень яку-небудь пісню з при говірками, або казочку-страховиночку, щоб цілу ніч не заснулося.

(Серед натовпу одні кричать пісню, інші – казку)

Кобзар. Добре-добре хоче казочку, хоче пісеньку.

Голоси. Казку, казку! Ні пісню та таку, щоб жишки затрусилась. Ми ще не танцювали. Натанцюєтесь іще, поки до третіх півнів.

Хазяйка. Звісно казку, поки іще не так пізно, а опісля і слухать страшно буде.

руках. Щасливі, усміхнені, вони ще не знають, що невдовзі Тарасикові судилося залишитися сиротою. Пам'ятник матері поета - символ материнства, жіночості, ніжності, притаманних усім українським жінкам.

Моринський меморіальний комплекс національного історико-культурного заповідника «Батьківщина Тараса Шевченка»

В селі Моринці, в родині Григорія та Катерини Шевченків 1814 року народився син Тарас.

В історико-культурному заповіднику є музей під відкритим небом, де знаходиться хата його дідуся Яким Бойка. Саме тут минули перші півтора року життя Тараса Шевченка, поки його батьки не переїхали до Кирилівки.

Хатинки діда та родини Шевченків, на жаль, не збереглися. Їх відтворено 1989 року за малюнками поета, дотримуючись технологій та всіх особливостей народної архітектури, характерної для цієї місцевості.

Село Будище

Село Будище розташовано між селами Моринці та Шевченкове. За часів Шевченка тут був маєток Енгельгардтів, в якому малий Тарас служив озачком у 1829 році.

Сьогодні від маєтку зберігся будинок, льох, сад та алея каштанів, що веде до будинку. Зберігся й дуб, в якому Тарас Шевченко ховав свої малюнки. Він отримав у народі назву «Шевченків дуб». Перед в'їздом ви побачите пам'ятник молодому Тарасу Шевченку, а біля маєтку — пам'ятну дошку, на якій зроблений відповідний напис.

Село Шевченкове (стара назва - Кирилівка)

Після возз'єднання Правобережної України з Лівобережною в складі Російської імперії, Керелівка дісталася генерал губернаторові псковському і смоленському В.В.Енгельгардту, з 1828 р. — його сину Павлу, у якого Тарас Шевченка служив козаком. В селі народився дід поета — Іван

Андрійович та батько — Григорій Іванович. Дід прожив довге життя, був свідком Коліївщини, про що час то розповідав онукові. Помер він на 88 році життя у 1849 р. Після одруження та переїзду в селі жила й мати поета Катерина Якимівна, тут народилися сестри Тараса Шевченка Катерина, Ярина й Марія, брат Йосип.

Жалюгідний вигляд мала Кирилівка за часів Шевченка. Достатньо віддати хату дяка з маленькими віконцями, побудовану 1782 року, яка була не найгіршою в селі. Збережена вона тому, що після смерті батьків Тарас Шевченко деякий час жив у дяка, допомагав по господарству та вчився малювати. Відвідавши Кирилівку у 1843 році, Шевченко намалював в альбомі олівцем хату, в якій пройшло його дитинство, та портрет діда Івана. Тарас Шевченко неодноразово згадував Кирилівку в автобіографії, листах, поетичних і прозових творах. Пам'ять про поета завжди жила в серцях односельців.

У 1908 році на місці батьківської хати вони встановили млинове колесо з написом: «Тут була хата Т.Г. Шевченка». Незважаючи на заборону з боку царизму, в селі широко відзначався Шевченківський ювілей у березні 1914 року. Тоді ж на гроші, зібрані діячами культури Києва і студентською молоддю, викупили садибу батьків Шевченка. З того часу вона стала доступною для багатьох відвідувачів, що вже тоді прибували сюди із різних місць.

П'ять онуків Шевченка брали участь у революційних подіях Жовтневої революції 1917 року. Пам'ятним у житті села був Шевченківський ювілей 1929 року - 115- річниця від дня народження поета. Саме тоді на урочистих зборах село було перейменовано на Шевченкове.

З 1935 року на садибі Шевченка розгорнулось будівництво літературно - меморіального музею, який був відкритий у 1939 році під час святкування 125 - тої річниці з дня народження поета. У 1957 році в центрі села було встановлено пам'ятник поету - бронзовий монумент роботи М.П.

Христинівська спеціалізована школа I-III ст. № 1

Стеха. Ох, матінко моя, як я утомилася! Шуточки? Оббігала усі усюди. *(оглядається)* Ах, боже мій! Я і не бачу. Добрий вечір вам! От уже й не думала й не гадала! Спасибі! Не поглушались наших слобідських вечорниць. Так уже й здивуйте: у нас усе абияк, не те, що у вас у Чигирині.

Гнат. Ну, а у вас же краще.

Стеха. Годі – бо вам сміятися.

Хазяйка. Чи прийде хто?

Стеха. Як же всі прийдуть.

(Гнат бере за руку хазяйку і відводить в сторону, Назар підходить до Стехи).

Гнат. *(до хазяйки)* У мене щось голова розболілась, піду подивлюсь, який місяць. Чуєш? А про Кобзаря, мабуть, і забули. Збігай лишень. Без нього і гульня не гульня.

Хазяйка. Стехо! Ти звала Кирика?

Стеха. Моя матінко! І забула. Я зараз збігаю.

Гнат. Вп'ять де-небудь застряне збігай краще сама.

Хазяйка. Добре. *(Хазяйка і Гнат виходять)*

Назар. *(бере за руку Стеху)* У мене просьба до тебе Стехо.

Стеха. Знаю, знаю яка просьба: сказати панночці, щоб вийшла до вас, як пан засне. Та тепер тільки не те, що перше було. Адже ви самі знаєте, що незабаром зробилось.

Назар. Се не помішає, мені тільки одно словечко сказати. *(дає їй червонець)* На тобі, ще й плахта буде, коли послужиш.

Стеха. Не придумаю, як би се зробити. Лиха година те, що старий цілісінку ніч очей не заплющить. Сердешна панночка! А як я плакала, як просила! Ні, таки на своєму поставив старий сатана.

Назар. Так ти зробиш? Дожидати?

Стеха. Зроблю, зроблю тільки...

Назар. Не бійся! Більше копи лиха не буде... А коли хочеш, так і ти з нами. Ну лишень, чкурнем.

Стеха. Куди з вами?

Назар. Туди, де краще жити, де будеш ти панією, а не ключницею: чи второпала?

Стеха. Глядіть, чи не здурите ви мене?

Учитель хімії Видай О.В.

Ведуча 3. Здавна Україна славиться жартами, дотепами,
Славиться землі окрасою, своїми поетами.

Ведуча 4. І один із них сьогодні нас зібрав до купи,
і зійшлися у цім залі Шевченка онуки.

(Дівчата на вишитому рушнику підносять хліб до портрета Шевченка)

Ведуча 1. Хліб-сіль тобі, Тарасе, сьогодні підносимо,
Вшанувати цю гостинність оплесками просимо.

Ведуча 2. Ти перед нами стоїш, як світоч,
Ти перед нами гориш і світиш.
Ти перед нами, ти серед нас
Бо палав ти, але не згас.

Ведуча 3. В грудях народу – у кожній жилці,
В галях народних – у кожній гілці,
У кожній хвилі твого Дніпра
Цвіте твій голос і не вмира!

Ведуча 4. Твій голос повнить пшеничний колос,
Бо те, за що ми жили й боролись,-
Твій сон щасливий, твоя зоря;
Велика, вольна, нова сім'я.

(Дівчата кладуть гірлянди до портрета Шевченка)

Ведуча 1. Сіяйте вікна, гриміть оркестри,
Вінок безсмертя сплітайте, сестри!
Поета славить країна дужа
Дівочий голос і голос мужа.

(Звучить уривок з вірша „Заповіт”)

(Лунає уривок з пісні „Рече та стогне Дніпр Широкий”)

(Уривок із п'єси Т.Г. Шевченка „Назар Стодоля”)

Хазяйка. Свят, свят, свят! Відкіля се, якою дорогою, яким вітром,
яким шляхом занесло вас у мою хату?

Гнат. Не питайся голубко, стара будеш.

Хазяйка. Сідайте, будьте ласкаві, сідайте!

Гнат. У тебе сьогодні вечорниці?

Хазяйка. Хіба ж наші вечорниці для вас. Ви так тільки прийшли –
посміятися.

Гнат. Так таки і посміємося, коли буде весело.

(Вбігає Стеха)

Олійника та М.К. Вронського.

У 1989 році, під час урочистого святкування 175 - річчя з дня народження поета. На садибі батьків було відтворено за малюнком поета 1843 р. хату, в який виріс Тарас Шевченко, упорядковано могили батька та матері поета та інші шевченківські місця. Влітку 2006 року в хаті відбулися ремонтно-реставраційні роботи, зокрема було перекрито солом'яний дах.

Пам'ятник малому Тарасові

На під'їзді до села Шевченкового, на узбіччі дороги, непо-далік від кам'яного знаку з сучасною назвою села, наче присів відпочити маленький хлопчик Тарас. Саме йому, босоногому мрійникові з відкритим поглядом та щирим українським серцем, судилося стати Душею і Сумлінням українського народу.

Могили батьків Тараса Шевченка

Найдорожче залишив малий Тарас Шевченко у Кирилівці. Те, до чого думками жлинув усе иття, - могили батьків.

Мати Катерина і по смерті не покинула рідного дворища: мирно спочиває вона в садку. А батька поета поховано в центрі села, біля колишньої Богословської церкви.

Музей Великого Кобзаря

Музей Великого Кобзаря - святе для кожного українця місце. На верстовому стов-пі позначено міста, в які доля закидала Та-раса Шевченка. В музеї виставлено речі жителів села, історичні раритети, що якнайкраще характеризують ті часи, коли у Кирилівці підростав малий Тарас Шевченко. Серед експонатів відві-дувачі побачать ікони, старовинні книжки, а також безліч фотографій та малюнків, пов'язаних з родиною Шевченків.

Сценарій українських вечорниць до дня народження Т.Г. Шевченка

Зал прикрашений українськими рушниками, квітами. На стіні висить портрет Шевченка. Збоку лава покрита домотканим рядном та стіл, застелений скатертиною з українським узором. Дівчата і хлопці одягнені в українські костюми.

Ведуча 1. Шановні гості нашого вечора! Ми раді вітати вас у нашій господі. Даваймо разом перенесемося у далеке минуле нашого народу. Тихше...ніч яка місячна! Зорі, як спілі вишні. Он там, під вербами тече річка, білють хати...

Ведуча 2. З давніх – давен молодь наша намагалася спілкуватися. Де ж збирались вони, коли не було нічних клубів та дискотек? Вони ходили на вечорниці. Ой, нене, нене! Давно це було!

Хазяйка. Як подумаєш, коли ще діували, як зачуєш де-небудь вечорниці, так тини тріщать, а тепер... От скоро й треті півні заспівають, а вечорниці ще й не зачиналися... Ой, що ж це й справді, нікого не буде? Ой, хтось іде...

(Чути пісню „В саду гуляла”, ідуть дівчата, стукають у двері).

Хазяйка. Зраз, зараз відкрию. Насилу діждалась!

Дівчата. Добрий вечір!

Хазяйка. Прошу, прошу, дорогі гості!

Дівчата. А де ж це наші хлопці подівались?

Хазяйка. А й, справді немає.

(Чути пісню „Ой на горі та жєнці жєнуть”. Заходять парубки)

Хазяйка. А я вже думала, що ви не прийдете. Чого ви так довго барилися?

Дівчата. Мати не пускала!

Хлопці. Дівчата переймали! Батько не пускав!

(Дівчата і хлопці танцюють „Гопак”)

Хлопець. Ще раз, добрий вечір, хазяйко!

Хазяйка. Добрий вечір!

Хлопець. Ой дайте води напиться, бо так хочу їсти, що аж переночувати ніде.

Хазяйка. Щось не теє ти говориш, дивні слова, хлопче, мовиш, краще ось що: нам скажи, що робити вмієш ти?

Хлопець. Можу ложки майструвати ще й затанцювати. А як буде ваша ласка — побрехеньки розказати.

Хазяйка. О, це добре діло, заходь та розказуй.

Хлопець. Іду я з ярмарку, по колоді че-рез воду. Тільки став на колоду - та шубовсть у воду вимок, висох, став на колоду. Та знов - шубовсть у воду.

Хазяйка. Ну, тебе не переслухаєш.

Хлопець. Коли наше не влад, то ми з своїм назад.

Хазяйка. Всі вже в зборі. Будемо вечорниці починати. А щоб вільно себе почувати, треба в рідної неньки дозволу спитати.
(Ведучі подають хліб і сіль директорові школи.)

Ведучі. Люба наша ненько! Хліб-сіль просимо прийняти. Чи дозволите вечорниці розпочати?

(Директор приймає хліб і сіль.)

Директор. Хліб-сіль приймаю, вечорниці розпочати дозволяю!